



The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Petak, 01. studeni 2019.

[Multimedia]

Svetost je dar i poziv

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnja svetkovina Svih svetih doziva nam u pamet da smo svi pozvani na svetost. Sveci i svetice svih vremena, koje danas slavimo sve zajedno, nisu jednostavno simboli, daleka, nedostižna ljudska bića. Naprotiv, to su osobe koje su stajale objema nogama na tlu. Iskusili su svakodnevnu muku života s njegovim uspjesima i neuspjesima, pronalazeći u Gospodinu snagu da se uvijek iznova dignu i nastave ići naprijed.

Iz toga se razumije da je svetost cilj koji se ne može postići samo vlastitim snagama, nego je ona plod Božje milosti i našeg slobodnog odgovora na nju. Svetost je, dakle, *dar i poziv*.

Kao Božja milost, to jest njegov *dar*, to je nešto što ne možemo kupiti ili promijeniti za nešto, nego prihvaćati, sudjelujući tako u samom božanskom životu po Duhu Svetom koji prebiva u nama od dana našega krštenja. Sjeme svetosti je upravo krštenje.

Riječ je o tomu da u nama uvijek sve više dozrijeva svijest da smo nacijepljeni na Krista, kao što je mladica vinove loze povezana s trsom, te zato možemo i moramo živjeti s Njim i u Njemu kao djeca Božja.

Dakle, svetost znači živjeti u punom zajedništvu s Bogom, već sada, tijekom ovog zemaljskog hodočašća.

Ali svetost, osim što je dar, također je *poziv*, opći poziv svih nas kršćana, Kristovih učenika; ona je put punine kojim je svaki kršćanin pozvan kročiti u vjeri, nastavljajući ići prema posljednjem cilju,

odnosno konačnom zajedništvu s Bogom u vječnome životu. Svetost tako postaje odgovor na Božji dar, jer se očituje kao preuzimanje odgovornosti.

U toj perspektivi, važno je preuzeti na sebe ozbiljnu i svakodnevnu obvezu posvećenja u uvjetima, u dužnostima i okolnostima našega života, nastojeći svaku stvar živjeti s ljubavlju i milosrđem.

Sveci, koje slavimo danas u liturgiji, braća su i sestre koji su prihvatili u svome životu da trebaju to Božje svjetlo, prepuštajući mu se s povjerenjem. A sada, pred Božjim prijestoljem (usp. *Otk* 7, 15), na sve vijeke pjevaju njegovu slavu. Oni čine „Sveti grad“, prema kojemu mi, hodočasnici u ovom „zemaljskom gradu“, gledamo u nadi, kao na naš posljednji cilj.

Kročimo prema onom „svetom gradu“ gdje nas čekaju ta sveta braća i sestre. Istina je, umorni smo od napornog i tegobnog hoda, ali nada nam daje snagu za ići naprijed. Gledajući njihov život, potaknuti smo ugledati se u njih. Među njima su mnogi svjedoci svetosti „iz susjedstva“, svetosti onih koji žive u našoj blizini i odraz su Božje prisutnosti“ (apost. pob. *Gaudete et exultate*, 7).

Draga braćo i sestre, spomen svetaca navodi nas podići oči k Nebu: ne zato da zaboravimo zemaljsku stvarnost, nego da se s njom uhvatimo u koštac s većom hrabrošću, s većom nadom. Neka nas svojim majčinskim zagovorom prati Marija, naša presveta Majka, znak utjehe i sigurne nade.

Nakon Angelusa

[...]

Sutra popodne poći ću slaviti euharistiju u Priscilinin katakombama, jednom od mjestâ ukopa prvih rimskih kršćana.

Ovih dana, kad, nažalost, kolaju također poruke negativne kulture o smrti i pokojnima, pozivam *da se ne zanemari, ako je moguće, posjet i molitva na groblju. To će biti čin vjere.*

I svima želim dobro svetkovanje u duhovnom društvu svetaca. Molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!